

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 587

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 august 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 300 din 5 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 ¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 și art. 160 ² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968.....	2-4		
Decizia nr. 304 din 5 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. 1, 2 și 3 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968....	4-6		
Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.....	7-12	658.	personal", pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, de Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2012 privind luarea unor măsuri în domeniul învățământului și cercetării, precum și în ceea ce privește plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
11. — Ordonanță pentru completarea art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 82/2001 privind stabilirea unor forme de sprijin financiar pentru unitățile de cult aparținând cultelor religioase recunoscute din România.....	12	— Hotărâre privind alocarea temporară, pentru luna august a anului 2014, a unor sume din venituri din privatizare ordonatorilor principali de credite cu rol de Autoritate de management	13
647. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, la titlul 10 „Cheltuieli de		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	14-15
		104. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, privind aprobarea Planului strategic instituțional al Ministerului Afacerilor Interne pentru perioada 2014—2016	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 300

din 5 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 și art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 și art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Ovidiu Mînea în Dosarul nr. 5.345/91/2013 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 739 D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât textele criticate nu produc efectele în cauză, potrivit celor reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 1 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.345/91/2013, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 și art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968**, excepție ridicată de Ovidiu Mînea într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs declarat împotriva unei hotărâri penale de respingere, ca inadmisibilă, a unei cereri de liberare provizorie sub control judiciar, formulată de autorul excepției, care este cercetat penal sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tentativă de omor calificat, prevăzută la art. 175 alin. 1 lit. a) și lit. i), raportat la art. 20 din Codul penal din 1969.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că aplicarea coroborată a prevederilor art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 și art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 nu permite acordarea liberării provizorii sub control judiciar persoanelor cercetate penal pentru săvârșirea unor tentative pedepsibile la infracțiuni pentru care legea prevede, pentru formele consumate, pedepse cu închisoarea mai mari de 18 ani, chiar dacă limitele speciale ale pedepselor pentru săvârșirea tentativelor — obținute prin reducerea la jumătate a limitelor speciale ale pedepselor stabilite pentru infracțiunile consumate, potrivit dispozițiilor art. 21 alin. 2 din

Codul penal din 1969 —, sunt mai mici de 18 ani. Se arată că, în acest fel, textele criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (10), potrivit cărora persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune. Se susține, totodată, încălcarea prin textele criticate a accesului liber la justiție, a dreptului la viață și la integritate fizică și psihică, a prezumției de nevinovăție și a dreptului la muncă și la protecția socială a muncii, prevăzute la art. 21, 22, art. 23 alin. (11) și art. 41 din Legea fundamentală.

6. **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că prevederile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 nu încalcă dreptul inculpatului de a cere liberarea sa provizorie sub control judiciar, întrucât, potrivit art. 160¹ din același cod, „*În tot cursul procesului penal, invinuitul sau inculpatul arestat preventiv poate cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune*”. Se arată, însă, că legiuitorul a impus, pentru acordarea acestei măsuri, anumite condiții, limitativ prevăzute la art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, condiții stabilite potrivit competenței sale exclusive, reglementate la art. 126 alin. (2) din Constituție. Se susține că dispozițiile art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 nu încalcă niciuna din normele constituționale invocate de autorul excepției și că faptul că legiuitorul a ales să echivaleze situația autorului unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 18 ani cu cea a autorului tentativei la o astfel de infracțiune, pentru care limitele pedepsei se reduc la jumătate, devenind mai mici de 18 ani, este explicabilă prin faptul că pericolul social al faptei rămase în faza de tentativă este egal cu cel al faptei consumate. Se mai arată că prevederile art. 144 din Codul penal din 1969 nu au legătură cu soluționarea cererii formulate de inculpat.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că prevederile art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 definesc noțiunile de „pedeapsă prevăzută de lege” și „săvârșirea unei infracțiuni”, nefiind contrare normelor constituționale invocate de autorul excepției. Se arată, de asemenea, că dreptul inculpatului arestat preventiv de a cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, este asigurat prin dispozițiile art. 160¹ din Codul de procedură penală din 1968, dar că această măsură poate fi dispusă de către instanțele de judecată în condițiile legii, iar stabilirea de către legiuitor a unor astfel de condiții s-a făcut potrivit competenței sale prevăzute la art. 126 alin. (2) din Constituție.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 și art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, care au următorul cuprins:

— Art. 141¹ din Codul penal din 1969: „*Prin «pedeapsă prevăzută de lege» se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.*”;

— Art. 144 din Codul penal din 1969: „*Prin «săvârșirea unei infracțiuni» sau «comiterea unei infracțiuni» se înțelege săvârșirea oricăreia dintre faptele pe care legea le pedepsește ca infracțiune consumată sau ca tentativă, precum și participarea la comiterea acestora ca autor, instigator sau complice.*”;

— Art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968: „*Liberarea provizorie sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani.*”.

12. Dispozițiile art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 au fost abrogate prin art. 250 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, fiind preluate la art. 187 și art. 174 din Codul penal în vigoare.

Prevederile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 au fost abrogate prin art. 108 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, nefiind preluate în Codul de procedură penală în vigoare.

Având însă în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate prevederile art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 și art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968.

13. Autorul excepției susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 11 alin. (3) cu privire la dreptul național și dreptul intern, ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție, ale art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, ale art. 23 alin. (10) referitor la libertatea individuală și ale art. 41 cu privire la muncă și protecția socială a muncii.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, referitor la dispozițiile art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969, Curtea constată că, din punctul de vedere al săvârșirii, infracțiunile au o formă perfectă — care este forma consumată, și o formă

imperfectă — tentativa, ambele pedepsibile, în condițiile prevăzute în Codul penal. Astfel, în sens material, prin „săvârșirea unei infracțiuni” se înțelege săvârșirea unei fapte pedepsite de lege, oricare ar fi forma concretă pe care această faptă o îmbracă. Tentativa constă în săvârșirea de acte materiale de executare ce duc la realizarea rezoluției infracționale, care au loc între momentul final al actelor de pregătire a săvârșirii infracțiunii și momentul consumării acesteia. Pentru acest motiv, tentativa constituie, din punctul de vedere instituțional, o formă a infracțiunii, iar, din punct de vedere juridic, o faptă penală — o infracțiune, fiind incriminată în anumite condiții prevăzute de legea penală. Prin urmare, tentativa reprezintă o parte din activitatea infracțională, găsindu-se într-un raport de antecedentă cauzală cu rezultatul final care s-ar fi produs dacă fapta nu ar fi rămas fără rezultat sau în forma imperfectă a unei executări neterminate.

15. Fiind o formă imperfectă a infracțiunii, pentru a fi pedepsită, tentativa trebuie să prezinte toate trăsăturile esențiale ale unei infracțiuni, printre care și cea a pericolului social, care trebuie să fie de natură a aduce atingere uneia dintre valorile fundamentale ocrotite prin legea penală.

16. În aceste condiții, alăturarea tentativei faptei consumate, prin dispozițiile art. 144 din Codul penal din 1969, potrivit cărora „Prin «săvârșirea unei infracțiuni» sau «comiterea unei infracțiuni» se înțelege săvârșirea oricăreia dintre faptele pe care legea le pedepsește ca infracțiune consumată sau ca tentativă...”, coroborate cu cele ale art. 141¹ din același cod, conform cărora „Prin «pedeapsă prevăzută de lege» se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei”, reflectă concepția legiuitorului potrivit căreia punerea în executare a rezoluției infracționale, executare întreruptă sau care nu și-a produs efectele, din motive independente de voința făptuitorului, prezintă un pericol social similar săvârșirii infracțiunii consumate.

17. De altfel, această asimilare a fost făcută de legiuitor potrivit atribuțiilor sale constituționale, art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală, arătând că infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora sunt reglementate de către Parlament prin lege organică.

18. Pentru aceste motive nu poate fi reținută încălcarea prin dispozițiile art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 a dreptului de acces liber la justiție, prevăzut la art. 21 din Constituție, și nici a prevederilor art. 23 alin. (10) din Constituție, referitor la libertatea individuală.

19. Asupra constituționalității dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea s-a mai pronunțat, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, prin Decizia nr. 521 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, Decizia nr. 30 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 15 februarie 2011, Decizia nr. 755 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 16 septembrie 2011, Decizia nr. 6 din 17 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 5 martie 2012, și Decizia nr. 608 din 12 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 2 iulie 2012, respingând ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate invocate.

20. Astfel, prin Decizia nr. 521 din 9 aprilie 2009, Curtea a reținut că textul de lege criticat nu contravine art. 23 alin. (10) din Constituție, deoarece nu împiedică persoana arestată preventiv să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune. Curtea a arătat că acest drept îi este, de altfel, recunoscut inculpatului arestat preventiv prin art. 160¹ din Codul de procedură penală din 1968, care prevede că „În tot cursul procesului penal învinuitul sau inculpatul arestat preventiv poate

cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune". Curtea a mai reținut că condițiile de acordare a acestei liberări provizorii sub control judiciar sunt stabilite însă de art. 160² din Codul de procedură penală din 1968, în temeiul dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege*". Curtea a constatat că dreptul de a cere luarea unei asemenea măsuri procesuale se poate exercita numai în condițiile prevăzute de lege, în speță Codul de procedură penală din 1968, fiind atributul legiuitorului să le stabilească.

21. De asemenea, prin Decizia nr. 6 din 17 ianuarie 2012, Curtea a reținut că restrângerea exercițiului dreptului persoanei arestate preventiv de a cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, are loc în baza prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, care impun necesitatea

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ovidiu Mînea în Dosarul nr. 5.345/91/2013 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că prevederile art. 141¹ și art. 144 din Codul penal din 1969 și art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 304

din 5 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. 1, 2 și 3 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. 1, 2 și 3 din Codul

asigurării desfășurării instrucției penale. Curtea a subliniat că interzicerea liberării provizorii a arestaților preventiv care au săvârșit infracțiuni intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 18 ani se face în scopul bunei desfășurări a procesului penal. Pentru aceleași motive, Curtea a constatat că dispozițiile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 nu aduc atingere prevederilor art. 21 și art. 23 alin. (10) din Constituție.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Totodată, Curtea constată că dispozițiile constituționale ale art. 22 referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și acele ale art. 41 cu privire la muncă și la protecția socială a muncii nu sunt aplicabile în cauză.

de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Remus Toma în Dosarul nr. 1.683/243/2012 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 764 D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. Se arată că din notele autorului lipsește motivarea excepției, neputând fi dedusă existența în cauză a unei minime critici de neconstituționalitate, condiții în care analiza fondului excepției de neconstituționalitate de către Curtea Constituțională ar echivala cu o autosesizare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.683/243/2012, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. 1, 2 și 3 din Codul de procedură penală din 1968**, excepție ridicată de Remus Toma într-o cauză având ca obiect soluționarea unor recursuri formulate împotriva Sentinței penale nr. 119/2013, pronunțată de Judecătoria Hunedoara.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 14 alin. 1, 2 și 3 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968 încalcă normele constituționale invocate, fără a motiva, însă, excepția de neconstituționalitate. Sunt prezentate doar situația de fapt și etapele procesuale care au dus la invocarea acesteia.

6. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă sub aspectul soluționării ei în fond, întrucât autorul nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci enumeră textele criticate și normele constituționale anterior arătate, fără a prezenta argumente în susținerea pretensei încălcări. Se mai susține că autorul excepției de neconstituționalitate este, în realitate, nemulțumit de modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 14 alin. 1, 2 și 3 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968 de către instanța de judecată, aspect ce excedează competența Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** arată că autorul nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, nearătând în ce constă pretinsa încălcare prin prevederile art. 14 alin. 1, 2 și 3 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968 a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1), art. 20, art. 23 alin. (12) și art. 124 alin. (2) din Constituție, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate invocată este inadmisibilă. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, nr. 291 din 27 martie 2012 și nr. 350 din 24 septembrie 2013 și se arată, totodată, că excepția nu respectă dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Se mai susține că prevederile art. 14 alin. 1, 2 și 3 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968 nu contravin normelor constituționale enumerate de autorul excepției, întrucât posibilitatea alăturării acțiunii civile celei penale, în cadrul procesului penal, prin constituirea părții vătămate ca parte civilă, nu este de natură să încalce drepturile fundamentale și principiile constituționale invocate. Se mai arată că textele criticate nu prejudiciază interesele legitime ale inculpatului, care își poate exercita dreptul la apărare și poate solicita administrarea oricăror probe pentru a-și dovedi nevinovăția. Se susține că dispozițiile art. 14 alin. 2 din Codul de procedură

penală din 1968 reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 14 alin. 1, 2 și 3 din Codul de procedură penală din 1968. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține, însă, că autorul critică în realitate prevederile art. 14 alin. 1, 2 și 3 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968, care au următorul cuprins:

„Acțiunea civilă are ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului, precum și a părții responsabile civilmente.

Acțiunea civilă poate fi alăturată acțiunii penale în cadrul procesului penal, prin constituirea persoanei vătămate ca parte civilă.

Repararea pagubei se face potrivit dispozițiilor legii civile: [...]”.

12. Prevederile art. 14 alin. 1, 2 și 3 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968 au fost abrogate prin dispozițiile art. 108 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, ele fiind preluate într-o formă asemănătoare la art. 19 alin. (1), (2), (4) și (5) din Codul de procedură penală în vigoare. Având însă în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea reține ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate art. 14 alin. 1, 2 și 3 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968.

13. Autorul excepției susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul român, ale art. 15 alin. (1) cu privire la universalitate, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei și ale art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia susține că prevederile art. 14 alin. 1, 2 și 3 teza întâi din Codul de procedură penală din 1968 încalcă dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5), art. 15 alin. (1), art. 16

alin. (1), art. 20, art. 23 alin. (12) și art. 124 alin. (2) din Constituție, fără a motiva, însă, excepția de neconstituționalitate și prezentând doar situația de fapt și etapele procesuale care au dus la invocarea acesteia.

15. Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, a statuat că, în jurisprudența sa, a conturat o anumită structură inerentă și intrinsecă oricărei excepții de neconstituționalitate, care cuprinde 3 elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte motivarea neconstituționalității textului criticat.

16. Curtea a observat că, indiscutabil, primul element al excepției se circumscrie fie simplei indicări a textului pretins neconstituțional, fie menționării conținutului său normativ, iar cel de-al doilea indicării textului sau principiului constituțional pretins încălcat și că, în condițiile în care primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea în sine a excepției, ca element al acesteia, nu este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Prin urmare, materialitatea motivării excepției nu este o condiție *sine qua non* a existenței acesteia.

17. În aceste condiții, Curtea a constatat că, în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere, deci, că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele 3 elemente menționate.

18. Însă, Curtea a statuat că, chiar dacă excepția de neconstituționalitate este în mod formal motivată, deci cuprinde cele 3 elemente, dar motivarea în sine nu are nicio legătură cu textul criticat, iar textul de referință este unul general, Curtea va respinge excepția ca inadmisibilă, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea în acest sens Decizia nr. 198 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009, sau, în cadrul controlului *a priori*, Decizia nr. 919 din 6 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 15 iulie 2011). Curtea a precizat că aceeași soluție va fi urmată și în cazul în care excepția de neconstituționalitate nu cuprinde motivarea ca element al său, iar din textul constituțional invocat nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, fie datorită generalității sale, fie datorită lipsei rezonabile de legătură cu textul criticat. În acest sens s-a reținut că Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, a stabilit că „simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil, însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că «sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției și va fi însoțită de dovezile depuse de părți»” (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 627 din 29 mai 2008 precitată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008).

19. Cum, în prezenta cauză, autorul excepției de neconstituționalitate a procedat la simpla enumerare a dispozițiilor legale criticate și la enumerarea normelor constituționale pretins încălcate, fără a prezenta motive sau argumentele în susținerea excepției, și cum, din această formulare a excepției, Curtea reține că nu se poate deduce, în mod rezonabil, vreo critică de neconstituționalitate, datorită lipsei legăturii dintre prevederile legale și normele constituționale invocate, potrivit celor reținute prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011 anterior referită, excepția apare ca fiind inadmisibilă.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate ridicată de Remus Toma în Dosarul nr. 1.683/243/2012 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 365

din 25 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Alin Adrian Cărare, Ionel Gheorghe, Gheorghe Văcaru, Marian Zaharia, Ștefan Leonard Croitor și Marin Dumitru în dosarele nr. 1.748/196/2014, nr. 2.015/196/2014, nr. 3.160/196/2014, nr. 1.754/196/2014, nr. 1.747/196/2014 și nr. 2.012/196/2014 ale Judecătoria Brăila — Secția penală, de Marius Gabriel Badea în Dosarul nr. 511/120/2014 al Tribunalului Dâmbovița — Secția penală, de Marian Lixandru în Dosarul nr. 599/232/2014 al Judecătoria Găești și de Eduard Baboi în Dosarul nr. 2.323/300/2014 al Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală. Excepția formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 138D/2014, nr. 143D/2014, nr. 186D/2014, nr. 220D/2014, nr. 224D/2014, nr. 229D/2014, nr. 234D/2014, nr. 235D/2014 și nr. 236D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 22 mai 2014, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 10 iunie 2014. La data de 10 iunie 2014, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 17 iunie 2014, dată la care, pentru același motiv, a amânat pronunțarea pentru data de 24 iunie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din data de 17 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.748/196/2014, Încheierea din data de 18 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.015/196/2014, Încheierea din data de 3 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 3.160/196/2014, încheierile din data de 18 martie 2014, pronunțate în Dosarul nr. 1.754/196/2014, în Dosarul nr. 1.747/196/2014 și în Dosarul nr. 2.012/196/2014, **Judecătoria Brăila — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Alin Adrian Cărare, Ionel Gheorghe, Gheorghe Văcaru, Marian Zaharia, Ștefan Leonard Croitor și Marin

Dumitru cu ocazia soluționării unei cereri de aplicare a legii penale mai favorabile.

4. Prin Încheierea din data de 21 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 511/120/2014, **Tribunalul Dâmbovița — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Marius Gabriel Badea cu ocazia soluționării unei cereri de aplicare a legii penale mai favorabile.

5. Prin Încheierea din data de 28 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 599/232/2014, **Judecătoria Găești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Marian Lixandru cu ocazia soluționării unei cereri de aplicare a legii penale mai favorabile.

6. Prin Încheierea din data de 5 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 2.323/300/2014, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Eduard Baboi cu ocazia soluționării unei cereri de aplicare a legii penale mai favorabile.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece nu permit reducerea pedepselor aplicate pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, pedepse care sunt egale sau nu depășesc maximul special prevăzut de Codul penal.

8. **Judecătoria Brăila — Secția penală** apreciază că dispozițiile criticate trebuie corelate cu cele ale art. 6 alin. (1) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, care prevede numai instituția juridică a aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile în situația pedepselor definitive, iar nu și instituția juridică a aplicării facultative a legii penale mai favorabile în situația pedepselor definitive. Arată că, în esență, autorii excepției sunt nemulțumiți de faptul că noile reglementări nu mai preiau soluția aplicării facultative a legii penale mai favorabile în situația pedepselor definitive.

9. Faptul că legiuitorul a renunțat în prezent la instituția juridică a „aplicării facultative a legii penale mai favorabile în situația pedepselor definitive” este o chestiune de politică penală, ce ține de opțiunea legiuitorului la un moment dat, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție. Noua viziune aduce un plus de previzibilitate legii penale, întrucât, potrivit Codului penal din 1969, instanța era pusă în situația de a efectua o reindividualizare a unei pedepse definitiv aplicate, lucru considerat la acest moment de către legiuitor ca fiind inadmisibil și în dezacord cu practica și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

10. Astfel, potrivit noilor dispoziții, instanța de judecată, care este pusă în situația de a face aplicarea dispozițiilor legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitiv aplicate, nu mai are nicio posibilitate de apreciere asupra pedepsei definitiv aplicate, pe baza unor criterii care ar putea fi aplicate neunitar în practica

judiciară, ci reduce pedeapsa aflată în executare numai în cazul în care condamnatul ar fi pus în situația de a executa un plus de pedeapsă, adică o pedeapsă (de bază sau rezultantă) care ar excede maximumului special prevăzut de legea nouă. În acest mod se dă satisfacție principiului securității raporturilor juridice și principiului autorității de lucru judecat al hotărârilor judecătorești. În contextul consacării principiului securității raporturilor juridice, se impune reducerea la minimum necesar a atingerilor aduse autorității de lucru judecat, astfel că o restrângere a acestei autorități se justifică doar în măsura în care ea are la bază tot un principiu de natură constituțională. Astfel, o limitare a autorității de lucru judecat poate fi justificată în cazul aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile în vederea asigurării principiului legalității pedepsei. În condițiile în care pedeapsa ce se execută depășește maximumul prevăzut de legea nouă, nu mai este legală și astfel se impune reducerea pedepsei aplicate la maximumul prevăzut de legea nouă. În cazul aplicării facultative a legii penale mai favorabile, pedeapsa nu depășește maximumul prevăzut de legea nouă, fiind, așadar, legală atât în raport cu legea veche, cât și cu cea nouă.

11. Totodată, instanța apreciază că dispozițiile criticate sunt redactate astfel încât să fie aplicate în mod unitar/egal față de fiecare persoană condamnată care se află în aceeași situație juridică, adică care execută o pedeapsă pronunțată în baza Codului penal din 1969, pedeapsă care depășește maximumul special al legii penale noi.

12. **Tribunalul Dâmbovița — Secția penală** apreciază că, spre deosebire de Codul penal anterior în care aplicarea legii penale mai favorabile infracțiunilor definitive judecate era prevăzută în două variante (art. 14 și 15), noua reglementare respectă autoritatea de lucru judecat, astfel încât intervenția asupra condamnării și pedepsei aplicate definitiv este una minimă. Astfel, modificarea hotărârii definitive intervine numai în limitele necesității identificate, respectiv numai atunci când s-ar încălca principiul legalității incriminării sau principiul legalității sancțiunii.

13. Potrivit art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, că soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării. Conform acestui principiu, niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite reexaminarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop de a obține o reanalizare a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa.

14. De asemenea, instanța precizează că Legea fundamentală statuează cu privire la principiul aplicării legii penale mai favorabile. Fiind o construcție teoretică, principiul constituie un element fundamental sau primordial pe care se întemeiază o idee sau lege de bază, o axiomă. Aceasta din urmă este însă valabilă în anumite limite și, prin ea însăși, constituie cadrul și măsura aplicabilității sale. Spre deosebire de situațiile tranzitorii propriu-zise, numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi este mai mic, ele reducându-se la limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și la cauzele legale de modificare a acestor limite.

15. **Judecătoria Găești** arată că aplicarea legii penale mai favorabile în cazul pedepselor aplicate prin hotărâri judecătorești definitive trebuie să se realizeze în corelație cu principiul respectării autorității de lucru judecat, deoarece o restrângere a acestei autorități se justifică doar în măsura în care este necesar să se asigure și respectarea principiului legalității pedepsei. Apreciază că aplicarea legii penale mai favorabile se poate realiza în cazul proceselor în curs după un algoritm diferit decât cel aplicabil în cazul proceselor definitiv judecate, fără a se încălca principiul constituțional consacrat în art. 15 alin. (2) din Constituție. Pe de altă parte, se apreciază că dispozițiile art. 4

din Legea nr. 187/2012 nu sunt discriminatorii, deoarece aplicarea acestora nu creează situații discriminatorii pe teme de rasă, naționalitate, origine etnică, sex, opinie, religie, apartenență politică, avere sau origine socială, iar egalitatea în drepturi nu înseamnă egalitate de tratament dacă situațiile juridice sunt diferite și impun soluții juridice diferite. Astfel, dispozițiile legale criticate ca fiind neconstituționale asigură același tratament sancționator pentru persoanele condamnate definitiv, fără nicio discriminare.

16. **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția penală** apreciază că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție permit retroactivitatea legii penale mai favorabile, dar nu într-o manieră nelimitată, ci lasă legiuitorului libertatea de a condiționa și de a cenzura aplicabilitatea în cazul condamnărilor definitive. În materie penală, în funcție de stadiul procesual, legea penală mai favorabilă poate retroactivă, dar poate și ultraactivă prin relaționare directă cu principiul activității legii penale, iar o interpretare contrară ar fi în evidentă contradicție chiar cu supremația statului de drept. Cu privire la critica de neconstituționalitate în raport cu prevederile art. 124 alin. (2) din Constituție, apreciază că argumentele expuse de contestator sunt neîntemeiate. Stabilirea de către legiuitor, în temeiul prerogativelor conferite acestuia de dispozițiile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, a unor norme de drept penal privind mecanismul de aplicare a legii noi, în cazul succesiunii de legi penale în timp, nu este de natură să aducă atingere principiului constituțional care consacră unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției, atât timp cât aceste reguli se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în situații identice și similare cu cea a contestatorului. Pentru aceste motive apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Avocatul Poporului** arată că soluția legislativă criticată este justificată de necesitatea asigurării unui echilibru între principiile de rang constituțional vizând separația puterilor în stat, legalitatea pedepsei și neretroactivitatea legii, cu excepția legii penale și contravenționale mai favorabile. Principiul constituțional al separației puterilor în stat impune o restrângere minimă adusă de către puterea legiuitoare autorității de lucru judecat, restrângerea fiind justificată doar în considerarea altor principii de natură constituțională — cel al legalității pedepsei și al aplicării legii penale mai favorabile.

19. Dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 trebuie analizate în corelare cu cele ale art. 6 din Codul penal. În aplicarea acestor texte de lege, în condițiile în care pedeapsa aflată în executare depășește maximumul prevăzut de legea nouă, există o diferență de pedeapsă care nu se mai regăsește într-un text în vigoare, fiind astfel necesară reducerea pedepsei aplicate la maximumul prevăzut de legea nouă. În acest fel, se asigură atât respectarea principiului legalității pedepsei, pedeapsa aplicată fiind legală în raport cu legea veche, dar și cu legea nouă, cât și un just echilibru între principiul autorității de lucru judecat și aplicarea legii penale mai favorabile.

20. În continuare, apreciază că prevederile legale criticate nu instituie o pedeapsă mai severă decât aceea care era aplicabilă în momentul săvârșirii infracțiunii, astfel încât nu se poate reține încălcarea textului art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dimpotrivă, ele reprezintă o aplicare a prevederii convenționale, deoarece permit reducerea la maximumul special a unei pedepse aplicate definitiv sub imperiul Codului penal din 1969.

21. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 16 alin. (1) și art. 124 alin. (2) din Constituție,

arată că prevederile legale criticate permit aplicarea lor în mod egal și unitar tuturor destinatarilor normei juridice, în speță persoanelor condamnate printr-o hotărâre definitivă și care se află în executarea unei pedepse stabilite în temeiul Codului penal din 1969, pedeapsă care depășește maximul special al legii penale noi.

22. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

23. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

24. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, cu următorul conținut: „*Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.*”

25. În opinia autorilor excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că principiul activității legii penale presupune, ca regulă generală, aplicarea legii tuturor infracțiunilor săvârșite în timpul cât aceasta se află în vigoare. Acest principiu este indisolubil legat de cel al legalității, care reprezintă o caracteristică specifică statului de drept, motiv pentru care legiuitorul constituant a statuat în art. 1 alin. (5) că, „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*” În materie penală, art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală consacră regula potrivit căreia „*Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii*” (Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, paragraful 21). Astfel, principiul legalității se aplică incriminării (*nullum crimen sine lege*), sancțiunii (*nulla poena sine lege*) și răspunderii (*nullum iudicium sine lege*).

27. De la principiul legalității s-a impus o excepție, aceea a aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, cunoscută sub denumirea de principiul *mitior lex*, principiu potrivit căruia în cazul situațiilor determinate de succesiunea legilor penale se va aplica legea penală mai favorabilă. Acest principiu a fost consacrat la nivel constituțional în anul 1991, când legiuitorul constituant a statuat prin art. 15 alin. (2) că „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale (...) mai favorabile*”.

28. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea apreciază că autorii acesteia critică lipsa reglementării în Codul penal a aplicării facultative a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive. Această instituție, nereglementată în Codul penal din 1864 și în cel din 1936, a fost introdusă pentru prima dată prin Codul penal din 1969, care la art. 15 alin. (1) prevedea că, atunci „*Când după rămânerea definitivă a hotărârii*

de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, iar sancțiunea aplicată este mai mică decât maximul special prevăzut de legea nouă, ținându-se seama de infracțiunea săvârșită, de persoana condamnatului, de conduita acestuia după pronunțarea hotărârii sau în timpul executării pedepsei și de timpul cât a executat din pedeapsă, se poate dispune fie menținerea, fie reducerea pedepsei. Pedeapsa aplicată nu poate fi coborâtă sub limita ce ar rezulta din reducerea acestei pedepse proporțional cu micșorarea maximului special prevăzut pentru infracțiunea săvârșită”.

29. Astfel, Curtea constată că aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive era prevăzută expres de lege, iar eventuala aplicare a acestei norme putea antrena diminuări ale pedepselor, până la executarea completă a acestora. Cu toate acestea, Curtea observă că, deși prevăzută expres în legislație, dispoziția respectivă dădea naștere doar unei vocații a persoanei condamnate definitiv de a i se aplica noua reglementare. Astfel, determinarea reducerilor de pedeapsă nu se realiza prin simpla aplicare a legii, ci se realiza ținându-se seama de diferite criterii precum infracțiunea săvârșită, persoana condamnatului, conduita acestuia după pronunțarea hotărârii sau în timpul executării pedepsei și de timpul cât a executat din pedeapsă (a se vedea în același sens Hotărârea din 3 aprilie 2012 pronunțată în Cauza *Boulois împotriva Luxemburgului* și Decizia din 5 iunie 2012 pronunțată în Cauza *Macedo da Costa împotriva Luxemburgului*). De asemenea, Curtea observă că aprecierea îndeplinirii acestor criterii era lăsată în seama judecătorului, care putea dispune fie menținerea, fie reducerea pedepsei.

30. Curtea observă că noile dispoziții vin să reglementeze la art. 6 alin. (1) din Codul penal doar aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei, aceasta realizându-se atunci când „*după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim*”. Dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal trebuie privite în coroborare cu cele ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, criticate în prezenta cauză, care prevăd că „*Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi*”.

31. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorii acesteia critică încălcarea principiului retroactivității legii penale mai favorabile, identificând simultan, ca lege penală mai favorabilă, atât dispozițiile Codului penal, care a intrat în vigoare la 1 februarie 2014, cât și dispozițiile art. 15 alin. (1) din Codul penal din 1969.

32. În ceea ce privește principiul aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, cu referire la dispozițiile Codului penal, Curtea observă că, fiind o construcție teoretică, principiul constituie un element fundamental sau primordial pe care se întemeiază o idee sau lege de bază, o axiomă. Aceasta din urmă este însă valabilă în anumite limite și, prin ea însăși, constituie cadrul și măsura aplicabilității sale (Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011).

33. Plecând de la cele statuate în decizia precitată, Curtea reține existența anumitor deosebiri între aplicarea principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile în cazul când legea nouă intervine înainte de judecarea definitivă a cauzei și

aplicarea aceluiași principiu în situația în care legea nouă intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă.

34. Astfel, Curtea observă că în cazul unei succesiuni de legi, în cursul procesului penal, anterior rămânerei definitive a hotărârii, instanța trebuie să opereze, în concret, o stabilire a sancțiunii în raport cu limitele de pedeapsă prevăzute de fiecare dintre aceste legi și să aplice aceste criterii în limitele legii identificate ca fiind mai favorabilă, luând în considerare și analizând faptele și situația particulară a fiecărui caz în parte (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 101 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 22 mai 2013). Referitor la pedepsele definitive, prin aplicarea legii penale mai favorabile, legiuitorul nu a înțeles să repună în discuție criteriile de stabilire și individualizare a sancțiunii, ci numai să înlăture de la executare acea parte din sancțiune care excedează maximumului prevăzut de legea nouă, respectiv acea sancțiune mai grea care nu mai este prevăzută de legea nouă (a se vedea Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 13 mai 2014).

35. Aceeași deosebire în aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile a fost relevată de Curte prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, mai sus menționată. Cu acel prilej, în ceea ce privește excepția ridicată în dosarele aflate în fond, apel și recurs, deci pentru care nu s-au pronunțat hotărâri judecătorești definitive, Curtea a statuat că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu permit aplicarea legii penale mai favorabile tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și care continuă să fie judecate sub legea nouă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. În ceea ce privește excepția ridicată în dosarele aflate în contestație la executare, deci pentru care s-au pronunțat hotărâri judecătorești definitive, Curtea a constatat că textul de lege criticat are în vedere o judecată, aparținând, cu excepția situațiilor tranzitorii, numai fondului și care, deopotrivă, trebuie să fie operabilă numai până la pronunțarea unei hotărâri definitive, nefiind, prin urmare, susceptibilă de aplicabilitatea principiului retroactivității legii penale mai favorabile. În egală măsură, Curtea a reținut că nu ar putea fi admisă o teză contrară, întrucât s-ar aduce atingere stabilității raporturilor juridice, în absența căreia nu se poate vorbi de o ordine de drept.

36. De asemenea, Curtea observă existența anumitor diferențe și în ceea ce privește aplicarea retroactivă a legii noi, ce intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă. Spre deosebire de situațiile tranzitorii propriu-zise, numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi, în cazul pedepselor definitiv aplicate, este mai mic, ele reducându-se la limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și la cauzele legale de modificare a acestor limite. Astfel, Curtea reține că legea nouă poate să prevadă o pedeapsă mai ușoară, dar sancțiunea aplicată poate fie să depășească maximumul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fie să nu depășească acest maxim. Dacă în primul caz se ajunge la executarea unei sancțiuni care nu are corespondent în legea penală în vigoare, acest raționament nu mai subzistă în cea de-a doua ipoteză.

37. Curtea apreciază că în cea de-a doua ipoteză este vorba despre punerea în balanță a dreptului unei persoane condamnate, descris mai sus, și alte drepturi sau valori constituționale care pot contracara parțial sau complet acest drept. Astfel, legiuitorul, având sarcina de a echilibra intensitatea încălcării drepturilor fundamentale ale persoanei condamnate și valorile care justifică această încălcare, a eliminat aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile din Codul penal.

38. În continuare, referitor la principiul autorității de lucru judecat, Curtea reține cele statuate prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, în sensul că rămânerea definitivă a unei hotărâri judecătorești produce un efect pozitiv care constituie temeiul juridic al executării dispozitivului hotărârii și poartă

denumirea de puterea lucrului judecat. De asemenea, tot ca urmare a pronunțării unei hotărâri definitive, se produce un efect negativ în sensul că împiedică o nouă urmărire și judecată pentru faptele și pretențiile astfel soluționate, fapt care a consacrat regula *non bis in idem*, cunoscută sub denumirea de autoritatea lucrului judecat. De principiu, hotărârile penale definitive sunt susceptibile de modificări și schimbări în cursul executării numai ca urmare a descoperirii unor împrejurări care, dacă erau cunoscute în momentul pronunțării hotărârii, ar fi condus la luarea altor măsuri împotriva făptuitorului ori ca urmare a unor împrejurări intervenite după ce hotărârea a rămas definitivă. În aceste situații apare necesitatea de a se pune de acord conținutul hotărârii puse în executare cu situația obiectivă și a se aduce modificările corespunzătoare în desfășurarea executării.

39. Totodată, Curtea observă că principiul respectării autorității de lucru judecat este de o importanță fundamentală atât în ordinea juridică națională, cât și în ordinea juridică comunitară și la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, trebuie interpretat în lumina preambulului la Convenție, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza *Brumărescu împotriva României*, paragraful 61). Conform acestui principiu, niciuna dintre părți nu este abilitată să solicite reexaminarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop de a obține o reanalizare a cauzei și o nouă hotărâre în privința sa. Instanțele superioare nu trebuie să își folosească dreptul de reformare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă analiză. Simplul fapt că pot exista două puncte de vedere asupra chestiunii respective nu este un motiv suficient de a rejudeca o cauză. Acestui principiu nu i se poate aduce derogare decât dacă o impun motive substanțiale și imperioase (Hotărârea din 7 iulie 2009, pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Ryabykh împotriva Rusiei*, paragraful 52).

40. De asemenea, Curtea observă și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, care a amintit importanța pe care o deține principiul autorității de lucru judecat atât în ordinea juridică a Uniunii, cât și în ordinele juridice naționale (Hotărârea din 29 iunie 2010 pronunțată în Cauza C 526/08, paragraful 26). Acest principiu este expresia principiului securității juridice (Hotărârea din 1 iunie 1999, pronunțată în Cauza C-126/97, paragraful 46). Astfel, pentru a garanta atât stabilitatea dreptului și a raporturilor juridice, cât și o bună administrare a justiției, este necesar ca deciziile judecătorești devenite definitive după epuizarea căilor de atac disponibile sau după expirarea termenelor de exercitare a acestor căi de atac să nu mai poată fi contestate (Hotărârea din 3 septembrie 2009 pronunțată în Cauza C 2/08, paragraful 22).

41. Așa fiind, având în vedere importanța principiilor autorității de lucru judecat, al securității juridice și cel al separației puterilor în stat, Curtea constată că legiuitorul a limitat aplicarea legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive numai la acele cazuri în care sancțiunea aplicată depășește maximumul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fără ca în acest mod să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție.

42. De altfel, și Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 1 din 14 aprilie 2014, a statuat că, potrivit noii soluții legislative, consacrate de art. 6 din Codul penal, „singura

situație în care autoritatea de lucru judecat a unei pedepse definitiv aplicate mai poate fi înfrântă este aceea în care tratamentul sancționator aplicat excedează limitei maxime prevăzute de legea nouă. Scopul reglementării art. 6 din noul Cod penal este de a oferi suport legal unei pedepse definitive în raport cu noua lege”.

43. În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din perspectiva principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, Curtea observă că instanța europeană a statuat că articolul 7 paragraful 1 din Convenție garantează nu numai principiul neretroactivității legii penale mai severe, ci și principiul retroactivității legii penale mai favorabile. Acest principiu este încorporat în regula potrivit căreia în cazul în care există diferențe între legea penală în vigoare la momentul comiterii infracțiunii și legile penale ulterioare adoptate înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, instanțele trebuie să aplice legea ale cărei prevederi sunt cele mai favorabile inculpatului (Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei nr. 2*, paragraful 109). Așa fiind, instanța de contencios constituțional trage concluzia că, în aplicarea legii penale mai favorabile, instanța europeană are în vedere situația în care ulterior comiterii unei infracțiuni, dar înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, o nouă lege prevede impunerea unei pedepse mai blânde, în acest caz autorul infracțiunii trebuind să beneficieze de legea penală mai favorabilă. Astfel, în vreme ce o lege dezincriminătoare ulterioară se aplică autorilor faptelor până la momentul executării complete a pedepselor, o lege penală nouă, care reduce sau atenuază pedepsele aplicabile, li se aplică autorilor actelor până în momentul în care condamnarea lor dobândește autoritatea de lucru judecat.

44. Având în vedere cele reținute, Curtea constată că dispozițiile criticate nu contravin principiului aplicării retroactive a legii penale mai favorabile prevăzut de art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

45. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea observă că autorii excepției deduc neconstituționalitatea textului de lege criticat dintr-un pretins tratament discriminatoriu aplicat persoanelor condamnate definitiv, determinat de renunțarea la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive.

46. În ceea ce privește principiul egalității, Curtea constată că, în mod constant, în jurisprudența sa a statuat că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoage, trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă.

47. Cât privește respectarea principiului egalității din perspectiva aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, de exemplu prin Decizia nr. 89 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 27 martie 2003, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 31 ianuarie 2013, și Decizia nr. 78 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 14 aprilie 2014.

48. Astfel, Curtea, analizând jurisprudența sa în materie, constată că în cazul Deciziei nr. 1.092 din 18 decembrie 2012 a reținut că în ceea ce privește un coautor, care se află încă în faza procedurilor judiciare, nepronunțându-se o hotărâre definitivă până la apariția legii noi, în măsura în care nu ar fi opozabilă legea penală mai favorabilă, acesta ar fi discriminat fără nicio justificare obiectivă și rezonabilă față de celălalt

coautor, care a beneficiat de legea penală mai favorabilă. În ceea ce privește Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, Curtea a reținut că prin condiționarea reducerii limitelor de pedeapsă de un anumit moment procesual, respectiv până la soluționarea cauzei în primă instanță, este afectat principiul egalității cetățenilor în fața legii. Prin Decizia nr. 89 din 27 februarie 2003, Curtea a apreciat că în cazul a 2 coautori este posibil ca unul să fie condamnat printr-o hotărâre judecătorească până la data publicării Legii nr. 543/2002 în Monitorul Oficial al României, Partea I, și să beneficieze astfel de grațiere; celălalt coautor, nefiind condamnat, din varii motive, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, nu va putea beneficia de actul de clemență, ceea ce conduce la o inegalitate de tratament juridic. Curtea a constatat că referirea la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de condamnare, prevăzută în textul criticat, creează premisele unei discriminări. În final, Curtea observă că, prin Decizia nr. 78 din 11 februarie 2014, în ceea ce privește principiul egalității în fața legii a cetățenilor, a constatat că este posibil ca un coautor să fie definitiv judecat sub imperiul legii vechi și, pe cale de consecință, să nu se dispună luarea măsurii de siguranță a confiscării extinse, pe când cu privire la celălalt coautor, care se află încă în faza procedurilor judiciare, să se dispună o astfel de măsură. Drept urmare, în măsura în care nu ar fi opozabilă legea penală mai favorabilă, acesta din urmă ar fi discriminat sub aspectul tratamentului juridic fără nicio justificare obiectivă și rezonabilă față de primul.

49. Având în vedere cele expuse, rezultă că instanța de contencios constituțional a sancționat acele dispoziții de lege deoarece prin discriminarea creată împiedicau, de fapt, aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile cauzelor care nu erau definitiv judecate.

50. Însă, în cauză de față, Curtea constată că situația dedusă controlului este diferită de cele asupra cărora instanța de contencios constituțional s-a pronunțat și a constatat încălcarea principiului nediscriminării.

51. Astfel, Curtea apreciază că analiza situației ce face obiectul prezentelor dosare pornește de la ipoteza că ambele categorii de persoane între care se realizează comparația de către autorii excepției sunt persoane condamnate definitiv, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. Curtea constată însă că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, *sancțiunile aplicate depășesc maximul special al noii reglementări*, nemaigăsindu-și corespondent în noua legislație, situându-ne astfel în ipoteza aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile reglementate atât de art. 14 din Codul penal din 1969, cât și de art. 6 din Codul penal, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsesc și autorii excepției, *sancțiunile aplicate acestora nu depășesc maximul special cuprins în noua reglementare*, ceea ce ar fi putut atrage aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive doar sub imperiul art. 15 din Codul penal din 1969, reglementare nepreluată însă în Codul penal.

52. Curtea observă că analiza realizată din această perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât tratamentul juridic diferit este pe deplin justificat. Prin urmare, în cauză nu poate fi reținută încălcarea principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție.

53. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 124 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că, în motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia se rezumă la a reda textul din Constituție, fără a arăta, în mod concret, în ce constă contrarietatea dintre aceste prevederi constituționale și textul de lege criticat, astfel încât critica de neconstituționalitate nu poate fi reținută. Curtea Constituțională nu se poate substitui autorului excepției în formularea unor critici de neconstituționalitate, cu atât mai mult cu cât prevederile constituționale invocate nu susțin prin ele însele neconstituționalitatea textelor de lege criticate.

54. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alin Adrian Cărare, Ionel Gheorghe, Gheorghe Văcaru, Marian Zaharia, Ștefan Leonard Croitor și Marin Dumitru în dosarele nr. 1.748/196/2014, nr. 2.015/196/2014, nr. 3.160/196/2014, nr. 1.754/196/2014, nr. 1.747/196/2014 și nr. 2.012/196/2014 ale Judecătorei Brăila — Secția penală, de Marius Gabriel Badea în Dosarul nr. 511/120/2014 al Tribunalului Dâmbovița — Secția penală, de Marian Lixandru în Dosarul nr. 599/232/2014 al Judecătorei Găești și de Eduard Baboi în Dosarul nr. 2.323/300/2014 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția penală și constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Brăila — Secția penală, Tribunalului Dâmbovița — Secția penală, Judecătorei Găești și Judecătorei Sectorului 2 București — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

ORDONAȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONAȚĂ

pentru completarea art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 82/2001 privind stabilirea unor forme de sprijin financiar pentru unitățile de cult aparținând cultelor religioase recunoscute din România

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. I.3 din Legea nr. 119/2014 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Articol unic. — După alineatul (6) al articolului 2 din Ordonanța Guvernului nr. 82/2001 privind stabilirea unor forme de sprijin financiar pentru unitățile de cult aparținând cultelor religioase recunoscute din România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 26 septembrie 2013, se introduc două noi alineate, alineatele (7) și (8), cu următorul cuprins:

„(7) Prin *personal neclerical care beneficiază de sprijin sub formă de contribuții de la bugetul de stat și de la bugetele locale* se înțelege personalul auxiliar al cultului religios care desfășoară activități conexe actului cultic în vederea îndeplinirii acestuia.

(8) În categoria personalului neclerical prevăzut la alin. (7) este inclusă funcția de cantor sau cântăreț bisericesc, cu excepția cultului mozaic, unde funcția de cantor este clericală.”

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

Secretarul de stat pentru culte,

Victor Opaschi

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Nicolae-Liviu Dragnea

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale

și persoanelor vârstnice,

Rovana Plumb

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

București, 31 iulie 2014.

Nr. 11.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea bugetului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, la titlul 10 „Cheltuieli de personal”, pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, de Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2012 privind luarea unor măsuri în domeniul învățământului și cercetării, precum și în ceea ce privește plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 46 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2014 nr. 356/2013,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, pe anul 2014, cu suma de 3.221 mii lei, la capitolul 68.01 „Asigurări și asistență socială”, titlul 10 „Cheltuieli de personal”, din suma globală prevăzută cu această destinație în bugetul Ministerului Finanțelor Publice „Acțiuni generale”.

Art. 2. — Sumele alocate potrivit prezentei hotărâri vor fi utilizate numai pentru plata titlurilor executorii care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011, ale Ordonanței Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 280/2013, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2012 privind luarea unor măsuri în domeniul învățământului și cercetării, precum și în ceea ce privește plata sumelor prevăzute în hotărâri judecătorești devenite executorii în perioada 1 ianuarie—31 decembrie 2013.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice pe anul 2014.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale și
persoanelor vârstnice,

Rovana Plumb

Ministrul delegat pentru dialog social,

Aurelia Cristea

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

București, 31 iulie 2014.
Nr. 647.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea temporară, pentru luna august a anului 2014, a unor sume din venituri din privatizare ordonatorilor principali de credite cu rol de Autoritate de management

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 111 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2009 privind gestionarea financiară a instrumentelor structurale și utilizarea acestora pentru obiectivul convergență, aprobată cu modificări prin Legea nr. 362/2009, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) În scopul asigurării necesarului de finanțare al autorităților de management pentru programele operaționale finanțate din instrumente structurale în cadrul Obiectivului convergență — Programul operațional sectorial Creșterea competitivității economice (POS CCE) și Programul operațional regional (POR), denumite în continuare *programe operaționale*, aferent lunii august a anului 2014, în vederea efectuării plăților pentru rambursarea cheltuielilor eligibile către beneficiari și pentru plata cheltuielilor eligibile rambursabile din cererile de plată aferente instrumentelor structurale, se aprobă alocarea temporară din venituri din privatizare de către Ministerul Finanțelor Publice a sumei de 340.000 mii lei, în echivalent euro, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Ordonatorii principali de credite cu rol de Autoritate de management pentru programele operaționale, care beneficiază de prevederile alin. (1), sunt cei prevăzuți în anexă.

(3) Sumele alocate autorităților de management din venituri din privatizare și utilizate vor fi rambursate Ministerului Finanțelor Publice în euro, din sumele restituite cu această destinație de către Comisia Europeană, până la data de 30 noiembrie 2014.

Art. 2. — (1) Ministerul Finanțelor Publice, prin Direcția generală de trezorerie și datorie publică, efectuează transferul integral în euro al sumei prevăzute la art. 1 alin. (1), în termen de două zile lucrătoare de la data solicitării de către Autoritatea de certificare și plată.

(2) Echivalentul în euro al sumei prevăzute la art. 1 alin. (1) se determină pe baza cursului Băncii Naționale a României valabil la data efectuării transferului sumelor în valută din contul 3216.800000EUR „Disponibil la vedere. Alte depozite atrase MFP/EURO”, deschis la Banca Națională a României pe numele Ministerului Finanțelor Publice, în contul analitic denominat în euro 3216.800100EUR „Disponibil din contribuția financiară a Uniunii Europene reprezentând fonduri externe nerambursabile postaderare”, deschis la Banca Națională a României administrat de Autoritatea de certificare și plată.

(3) Autoritatea de certificare și plată efectuează schimbul valutar al întregii sume în euro transferate potrivit alin. (1) și virează echivalentul în lei al sumei rezultate în contul 54.01.03.00. „Disponibil de la bugetul de stat reprezentând prefinanțări și fonduri în cazul indisponibilității temporare aferente instrumentelor structurale”, deschis la Trezoreria Operativă Centrală și gestionat de Autoritatea de certificare și plată.

(4) Autoritatea de certificare și plată efectuează transferul în conturile de disponibil deschise pe numele ordonatorilor principali de credite cu rol de autorități de management, integral sau în tranșe, în limita sumei rezultate în urma operațiunii de schimb valutar prevăzute la alin. (3), proporțional cu sumele prevăzute în anexă, pe baza solicitărilor de fonduri ale autorităților de management cuprinzând cereri de rambursare ale beneficiarilor autorizate la plată și cereri de plată înregistrate la autoritățile de management.

(5) Autoritățile de management pentru programele operaționale au obligația efectuării plăților în conturile beneficiarilor, din sumele transferate de Autoritatea de certificare și plată conform alin. (4), în termen de 10 zile, dar nu mai târziu de data de 29 august 2014.

(6) Ordonatorii principali de credite cu rol de autorități de management pentru programele operaționale și Autoritatea de certificare și plată restituie Ministerului Finanțelor Publice contravaloarea în euro a sumelor în lei neutilizate din venituri din privatizare, în contul prevăzut la alin. (2), până la data de 5 septembrie 2014.

(7) Autoritățile de management notifică Autoritatea de certificare și plată cu privire la cheltuirea integrală a sumelor transferate potrivit alin. (4) sau cu privire la restituirea sumelor neutilizate, prevăzute la alin. (6), în termen de două zile lucrătoare de la efectuarea operațiunii.

Art. 3. — (1) Reconstituirea veniturilor din privatizare se realizează de ordonatorii principali de credite cu rol de Autoritate de management prin intermediul Autorității de certificare și plată din sumele primite de la Comisia Europeană, ca urmare a

transmiterii către aceasta a aplicațiilor de plată aferente programelor operaționale. Autoritățile de management pentru programele operaționale au obligația transmiterii la Autoritatea de certificare și plată, în termen de 30 de zile calendaristice de la data primirii fondurilor, a declarațiilor lunare de cheltuieli eligibile, potrivit prevederilor cadrului legal național și comunitar, a căror valoare totală aferentă finanțării din instrumente structurale să fie cel puțin egală cu valoarea sumei primite. Autoritatea de certificare și plată va asigura procesarea și transmiterea declarațiilor de cheltuieli către Comisia Europeană în termen de 20 de zile lucrătoare de la data primirii acestora de la autoritățile de management, în condițiile în care nu este necesară întreruperea termenului de procesare ca urmare a identificării unor deficiențe.

(2) Reconstituirea sumelor transferate potrivit art. 2 alin. (4) se va efectua prin transferarea echivalentului în euro din contul denominat în euro „Disponibil din contribuția financiară a Uniunii Europene reprezentând fonduri externe nerambursabile postaderare”, deschis la Banca Națională a României pe numele Autorității de certificare și plată din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, în contul „Disponibil la vedere. Alte depozite

atrase MFP/EURO”, deschis la Banca Națională a României pe numele Ministerului Finanțelor Publice, până la incidența sumei în euro prevăzute la art. 2 alin. (2), luând în considerare notificările autorităților de management prevăzute la art. 2 alin. (7).

(3) Sumele necesare pentru finanțarea eventualelor diferențe nefavorabile de curs valutar rezultate ca urmare a restituirii sumelor neutilizate din veniturile din privatizare, conform art. 2 alin. (6), se asigură din bugetul propriu al ordonatorilor principali de credite cu rol de Autoritate de management.

(4) Sumele reprezentând diferențe favorabile de curs valutar rezultate ca urmare a restituirii sumelor neutilizate din veniturile din privatizare, conform art. 2 alin. (6), se fac venit la bugetul de stat.

Art. 4. — Sumele în euro încasate potrivit art. 2 alin. (6) și art. 3 alin. (2) și (3) până la concurența totală a sumei alocate de Ministerul Finanțelor Publice potrivit art. 2 alin. (2) se înregistrează ca venituri din privatizare în valută și se stinge obligația de restituire a sumelor alocate din venituri din privatizare în euro a ordonatorilor principali de credite prevăzuți în anexă.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul fondurilor europene,
Eugen Orlando Teodorovici
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Nicolae-Liviu Dragnea
Ministrul finanțelor publice,
Ioana-Maria Petrescu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

București, 31 iulie 2014.
Nr. 658.

ANEXĂ

Repartiția sumelor alocate temporar, pentru luna august a anului 2014, din venituri din privatizare, ordonatorilor principali de credite cu rol de Autoritate de management

— mii lei —

Ordonator principal de credite — AM	Total necesar fonduri august 2014 (FEN)
1	2
Ministrul fondurilor europene — POS CCE	190.000,00
Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice — POR	150.000,00
TOTAL	340.000,00

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

privind aprobarea Planului strategic instituțional al Ministerului Afacerilor Interne pentru perioada 2014—2016

Având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, ale Hotărârii Guvernului nr. 1.807/2006 pentru aprobarea Componentei de management din cadrul Metodologiei privind sistemul de planificare strategică pe termen mediu al instituțiilor administrației publice de la nivel central și ale Hotărârii Guvernului nr. 158/2008 pentru aprobarea Componentei de programare bugetară din cadrul Metodologiei privind sistemul de planificare strategică pe termen mediu al instituțiilor administrației publice de la nivel central,

în temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Planul strategic instituțional al Ministerului Afacerilor Interne pentru perioada 2014—2016, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea

București, 3 iulie 2014.
Nr. 104.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

